

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ἐστὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐννακόσια καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμηοσύνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προῤῥέμει.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὅ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνοι.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μέτρη ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁκτώδρ' εἰκοσιμία,
πολέμων τρικυμία.

Χίλια καὶ τετρακόσια σὺν ἑπτὰ,
μας τὰ παν' ἐστὴς Βουλαις ἐρθὰ κοφτά.

**Ἡ φίλη Βουλγαρία
μόνη των σωτηρία.**

Ὁ Ραδοσλαύφ ἔσκουξε μέσα σ' αὐτὸν τὸν σάλο
πῶς τοὺς Βουλγαροέλληνας θὰ σώσῃ δίχως ἄλλο,
πῶς φθάνει μόνο δυνατὰ τὰ δόντια του νὰ τρίξῃ
καὶ τοὺς Συμμάχους σίγουρα ἐστὶ θάλασσα θὰ ρίξῃ,
καὶ ἂν ἔχῃ λύσσα ν' ἀπλωθῇ καὶ στὰ δικά μας μέρη,
ἀλλὰ στὸ πρόφην καθεστῶς τοὺς Ἐμιγκρὲ θὰ φέρῃ.

Λόγος παρήγορος ἦχεϊ,
πηδῶ, πανηγυρίζω,
καὶ τὴν Πατρίδα τὴν πτωχὴν
τὴν ξαναμακαρίζω,
ποῦ σὰν νὰ μὴν τῆς ἔφθανε Σωτήρηδων πληθώρα
ξεφύτρωσε Σωτήρας τῆς καὶ ὁ Ραδοσλαύφ τῶρ.

Ἄητε πῶς τὴν κατήντησαν πολιτικοὶ Ρηγάδες
καὶ Παλατιῶν Ἐπιτελεῖς
καὶ βαρδιατόροι τῆς Αὐλῆς
καὶ πρόφην Ραμπαγάδες.

Ἄητε πῶς τὴν κατήντησαν αὐτὴν τὴν δοξασμένην,
αὐτὴν τὴν ὑπερήφανη, τὴν δαφνοστολισμένην,
νὰ βλέπῃ ν' ἀνορθώνεται καὶ ὁ Βούλγαρος προστάτης
γιὰ φίλος ἀφιλοκερδὴς καὶ ἱπποτικὸς προστάτης.

Γιὰ δὴτε πῶς κατήντησαν τῶν Ἀχαιῶν οἱ κοῦροι,
νὰ περιμένουν χάρι
ἀπὸ τὸν Ἀρκουδιάρη,
καὶ νὰ ξεχάνουν τὸν καιρὸ, ποῦ τοῦτριψαν τὴ μούρη.

ὦ! τὴν Πατρίδα τὴν χρυσή!..
ἐξάψεις ἐνθουσιασμοῦ,
κι' ὁ Βούλγαρος γι' αὐτὴν νοσεῖ
μὲ νόσον φιλελλητισμοῦ.

Καὶ τί καὶ τί δὲν ἄκουσε, κι' ἀκόμη πόσ' ἀκούει,
μὰ τώρα σ' ὄλους ἀπαντᾷ μ' ἓνα μεγάλο φροῦ

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Φ.— Λοιπὸν;
Π.— Λοιπὸν, βρε Φασουλῆ,
ἔφυγε τώρα κι' ἡ Βουλὴ,
καὶ σὺ δὲν ἤλθες νὰ τῆς πῆς θερμὰ συγχαρητήρια
γιὰ τὰποκαλυπτήρια
τόσων τροπαίων ἀγαστῶν
καὶ κατὰ πάντα θαυμαστῶν.

Ἐξέστησαν τὰ σύμπαντα σὰν ἄκουσαν ἐκεῖνα,
ποῦ μὰ φορὰ κι' ἓναν καιρὸ
ἔγιναν, καὶ καλὸ ξερό,
κι' ἄλλοῦ καὶ στὴν Ἀθήνα.

Ἀπὸ τὰ πάλα τῆς Βουλῆς δὲν ἔπρεπε νὰ λείψης,
ἔπρεπε στοῦ Πηγάσου σου ν' ἀνέβης τὰ καπούλια,
καὶ νᾶλθης, βρε ζωντόβολο, νὰ δῆς ἀποκαλύψεις,
ποῦ γίνηκαν μὲς στὴ Βουλὴ μὲ τῆς αὐγῆς τὴν πούλια.

Ἐπρεπε νᾶλθης, μπουνταλά,
νὰ δῆς πῶς ἀπλυτὰ πολλὰ
ἐβγήκανε στὴ φόρα.

Καὶ νὰ κυττάζης κεχηνῶς
τί κάνει φθόνος ταπεινός
καὶ πάθη ψυχοφθόρα.

Κλέη μ' ἐπτέρωσαν νωπὰ
κι' ἐβλεπα βῆδι τὸν παπᾶ,
τὸν οὐρανὸ σφοντύλι.

Γιατὶ δὲν ἤλθες νὰ τὰ δῆς;
κι' ὁ Ράλλης ὁ περιφραδὴς
ἀκούραστος ὠμίλει.

Τί κρῖμα ποῦ δὲν ἄκουσες κι' αὐτὸν τὸν γηραλέον,
τὸ στόμα του δὲν σφάλισε,
ὀκτάωρον ἐλάλησε
καὶ κατὶ περιπλέον.

Ἀχνίζοντας ἐπήγαινε τώραῖο φεγγαράκι,
καὶ τὸ πρωῖ κατὰλαβαν καμπόσοι πατριῶται
πῶς ἀπ' αὐτὰ ποῦ γίνηκαν δὲν εἶχε χαμπαρακί
καὶ μήτε τὴν πολιτικὴν δὲν εἴξευρε τὴν τότε.

Μήτε γιὰ Ροῦπελ ἔμαθε, γιὰ δάνεια καὶ τέτοια,
κι' ἀπ' ὅλα τᾶλλα κι' ἀπ' αὐτὰ
εἴξευρε μόνο γιὰ λεφτὰ
πῶς εἶχανε σεκέτια.

Ἐξήγησε πολλὰ σαφῶς,
κι' ὁ Φοῖβος τῆς ἡμέρας
μὲ τὸ ζφοποιόν του φῶς
ἐφίλει τοὺς πατέρας.

Καὶ νυσταλέα πρόσωπα πατέρων ἐφωτίζοντο
μὲ τὰς χρυσᾶς ἀκτίνες,
καὶ τὰ παιδιὰ τῆς μπάτσικας τοὺς λόγους ἐνωτίζοντο
τοῦ Ράλλη τῆς Ἀθήνας.

Κι' ἂν κι' εἶπε τόσα, Φασουλῆ, πολλοὶ δὲν πῆραν κάβο,
κι' ἐχάζεσαν ἐλεύθεροι, κι' ἐχάζεσαν καὶ σκλάβοι,
ἀλλ' ὅμως δὲν κατώρθωσα κι' ἐγὼ νὰ καταλάβω
πῶς τίποτα δὲν μπόρεσε κι' αὐτὸς νὰ καταλάβῃ.

Κι' ἄλλοι ποῦ λὲς ὠμίλησαν ἀγορηταὶ στωμύλοι
ποῦ θάλεγες: Τροῖς ἄλλα τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη,
ποῦ τῶν Σωτήρων τὴν σεπτὴν δὲν προσκυνοῦν εἰκόνα
καὶ νῦν καὶ στὸν αἰῶνα.

Τί κρῖμα ποῦ δὲν ἦσουν ν' ἀκούσης χεῖλη λάλα
νὰ διηγούνται τρόπαια μιᾶς ἐποχῆς μεγάλα,
τί κρῖμα ποῦ δὲν ἦσουν νὰ σ' εὔρη τὸ ξημέρωμα
μὲ μοῦτρα γιὰ σιδέρωμα.

Γιατὶ δὲν ἤλθες, γέννημα τῆς γῆς τῶν ἀρουραίων,
ν' ἀκούσης νικητήρια
καὶ κατηγορητήρια
Σκουλουδογουναρῶν;

Πῶς ἔλειψες, βρε Φασουλῆ;
κι' εἶπα κι' ἐγὼ χωρὶς χολή:

Τί πνεῦμα τοὺς ἐσκοτίσε,
ποῖος διάβολος τοὺς φώτισε,
καὶ τώρα στὰ γεράματα
ἐκαναν τέτοια πράγματα;

Ρήτορες εἶδα ζηλευτοὶ
ἔμπροστά μου νὰ περνᾶνε,
κι' εἶπα: Σωτήρες σὰν κι' αὐτοὶ
ἐξορκισμένοι νᾶναι.

Β'.

Φ.— Μὰ τόνισ' ἐμβατήρια,
καὶ δάκρυα μὴ χύνης
γιὰ τὰποκαλυπτήρια
τοσαύτης κατασχύνης.

Ἀντὶ ν' ἀποκαλύψωμεν νέων Νικῶν ἀγάλματα
καὶ λεβεντιᾶς ἰνδάλματα,
σὲ χρόνους δράσεως κι' ὁρμῆς
ἀπεκαλύψαμεν κι' ἐμεῖς
πολλοὺς καὶ διαφόρους
τῆς ράτσας μας βορβόρους.

Μελασπομένα μούτσουνα θερμῶς ὡς φιληθῶμεν,
κι' ὡς σπεύσωμεν πρὸς τὴν Βουλὴν,
καὶ μὲ κατάνυξιν πολλὴν
πρὸ τῶν ἀποκαλύψεων ὡς ἀποκαλυφθῶμεν.

Ὅ μὴν ὡς ἐντροφήσωμεν κι' ἐμεῖς οἱ δύο βούβαλοι
καὶ μὲ τὴν ἀποκάλυψιν ἐκείνης τῆς Κουτούβαλη,
τῆς Βαρωνίδος δηλαδή,
ποῦ μὲ πολλὰς καὶ μὲ πολλοὺς
τὰ τόσα τσέκια κελαῖδᾷ
ἐνὸς Βαρώνου προσφιλοῦς.

Ἄς κρίνωμεν αὐτοὺς κι' ἐμεῖς
ἀξίους κάποιος προτομῆς,
κι' ὡς κλίνωμεν τὰς κεφαλὰς,
κι' ὡς ἀνακράζωμεν: Ἐλλὰς
τῶν Βαρωνέτων σκίρτα
μὲ δάφναις καὶ μὲ μύρτα.

Π.— Γιὰ πές μου, βρίζεις σπέρτα;

Φ.— Καπγὰ δὲν βγάζουν σὰν καὶ πρὶν Ρωμαῖ-
[κα φουγάρα,
καὶ μὲ σπιθόβολη ματιὰ
μέσα στοῦ κόσμου τὴ φωτιά,
πᾶθα γρεῦουν μερικοὶ ν' ἀνάψουνε τσιγάρα.

Τὰ πρῶτα τὰ κουρέλια μας μὲς στὸ σκοτόδι σύρτα,
καὶ πρὸ καιροῦ, βρε μπουνταλά,
ἐσβυσαν κι' ἔξυπνα μὴ αλά
ποῦσαν μονάχα σπέρτα.

Ποῖος ἐσβυσε, βρε Περικλῆ, καὶ φάρους καὶ φανούς;
ποῖος ἔδρασε Ἐωσφόρος
κι' ἐσβύστηκε προῶρως
παλῶν Σωτήρων νοῦς;

Ποῖος Ἐωσφόρος ἐσβυσε τόσους φανούς καὶ φάρους,
καὶ μὲ γιγκίνι καὶ σεβντᾶ
ποῖος νὰ τοὺς ἐσπρωξε κοντὰ
στοὺς προσφιλεῖς Βουλγάρους;

Πόθεν ἡ δρᾶσις τάχατε τόσων κατορθωμάτων;
πῶς ἔτσι στοὺς Σωτήρας μας ἐνέσκηψε μανία;
πῶς ἔξαφνα τοὺς ἐπιασαν τὰ φεγγαριάτικα τὸν,
κι' ἐφέρανε τὸν Βούλγαρο μὲς στὴ Μακεδονία;

Μήπως διαβόλου πειραξίς ἦταν καὶ τοῦτο, βλάκα;
μὴ τάχατε τῆς κεφαλῆς ἐκαναν φαλιμέντο;
ἢ μήπως τάχα σὰν κι' ἐμᾶς ἐπάθανε μαλάκα,
ποῦ καθὼς ἔρεῖς Γαλλιστὶ τὴν λὲν ραμιολιμέντο;

Τῆς πολιοῦχου τῆς Θεᾶς—γνωρίζεις τὸνομά της—
λένε χρυσελεφάντινον πῶς ἦτο τᾶγαλμά της.
Τοιοῦτον ἄγαλμα κι' ἐμεῖς ὡς γλύψωμεν ἐκείνης
τῆς τέως κατασχύνης.

Καὶ μὲ συγχαρητήρια
στοὺς προὐν φικτυτοῦ
εἰς τὰποκαλυπτήρια
προσσεξώμεν αὐτοῦ.

Ἔργον τῶντι μέγα
δόξης καὶ μεγαλείου,
καὶ τᾶλλα καὶ τᾶμένα
τοῦ πάλαι Βασιλείου.

Στάσου στὸ θεῖον ἄγαλμα τῆς τέως κατασχύνης
καὶ σὺ, βρε Περικλέτο,
κι' εἰς προσφώνησέ το
σὰν Δημοσθένης σύγχρονος καὶ λιγυρὸς Αἰσχίνης.

Σίμωρε γιὰ νὰ τὸ δῆς,
κι' ὅπως πάντοτε εὐφραδῆς,
μὰ πρὸ πάντων ἀναιδῆς,
καὶ τὸν νόον καὶ τὴν καρδίαν παντελῶς πεπωρωμένος
φάλε τὴν τιμὴν καὶ σὺ
τῆς αἰσχύνης ταυτησί,
ποῦ μὲ νέας λαμπρότητας ἀνεγέννησε τὸ Γένος.

Γ.

Π. — Κι' αὐτὰ τὰ σπέρτα ἔχθησαν, πόλεμε τρισκατά-
[ρατε,

ἀλλ' ὅμως ἄς ἀνάψωμεν δλόχευσαις λαμπάδες,
καὶ νῦν τὰς πύλας τὰς σεπτὰς μοναστηρίων ἄρατε
νὰ μποῦνε μέσα σὲ κελλιὰ μεγάλοι Δεσποτάδες.

Κουρεύω γένεια καὶ μαλλιὰ
μεγάλων ρασοφόρων,
ποῦχαν μονάχη των δουλειὰ
νὰ ψάλουν τὴν σαποκοιλιά
πολιτικῶν ἐμπόρων.

Κουρεύω φαρδομάνικα, ποῦ γύριζαν ὅτῃς ρούγαις,
κι' ἐκάνανε διαβολικαῖς
ἐκείναις τῇς ἀγγελικαῖς
τῶν Χερουβεὶμ φτερούγαις.

Κουρεύω φαρδομάνικα, ποῦχανε κάνει κόμμα,
καὶ μ' ἓνα πάθος ἱερὸν
ἐβγάζανε νυχθημερὸν
ἄφρονες ἀπὸ τὸ στόμα,
καὶ τᾶχραντα μυστήρια βαστάζοντας ὅτ' ἔχει
ἀναθεμάτιζαν μ' αὐτὰ τῇς Κρήτης τὸν Λευτέρη.

Κουρεύω μίαν κι' ἄλλην κάραν Δεσποτικήν,
ποῦ σήκωνε τὴν ράβδον τὴν ποιμαντορικήν,
ὄχι γιὰ νὰ ποιμαίνει Χριστιανὰ τεκνία,
ἀλλὰ γιὰ νὰ ραβδίσει Χριστιανὰ κρᾶνία.

Κουρεύω τραγογένηδες, ποῦ Κέρβερος εἶχαν γίνε
τοῦ Παλατιοῦ κι' ἐκεῖνοι,
καὶ κάθε νοῦς ἐξίστατο, καὶ κάθε νοῦς ἠπόρει
πῶς Ἡρακλεῖς τοῦ Στέμματος βγήκαν κι' οἱ ρασοφό-
[ροι.

Δ.

Φ. — Ἀγίας ἐποχῆς
ἱερατεῖον πρώτης...
πνεύματος καὶ ψυχῆς
μεγάλῃ ρυπαρότητος.

Δι' ὅλους εὐλογία,
παντοῦ μυσταγωγία
ποιμένων ἀληθῶν.

Ἐξέστ' ἡ κτίσις πᾶσα
σὰν εἶδε καὶ τὰ ράσα
ὅτ' ἡ λάσπη τῶν παθῶν.

Ἀγάπης πνεῦμα φωτεινὸν
κατήλθεν ἐκ τῶν οὐρανῶν
ὅτ' ἡς μίτρας τὰς μεγάλας.

Κι' ἱεροφάντας ἀληθεῖς
εὐλόγει κι' ὁ περιβληθεὶς
τὸν βρόχον τῆς κρεμάλας.

Τί χαρὰς, τί πανηγύρια!...
κλείνουνε σὲ μοναστήρια
τῇς Δεσποτικαῖς τιάραις.

Κλῆρος καὶ Δικαιοσύνη
ἔκαναν τὴν Ρωμιοσύνη
μὴ χαρὰ καὶ δὴ οὐ τρομάραις.

Τὴν πόρτα μιᾶς τρανῆς
ἀνοίξετε Μονῆς
καὶ μπῆτε ὅτ' ἡ αὐλή της.

Ἐκεῖ καλογορεῖ,
ἐκεῖ διημερεῖ
κι' ὁ πρὶν Μητροπολίτης.

Φέξετε μὲ λαμπάδες
νὰ πάνε Δεσποτάδες
νὰ γίνουν καλογέροι.

Κι' ἐν ψυχικῇ γαλήνῃ
νὰ μάθουνε κι' ἐκεῖνοι
πῶς τρίβουν τὸ πιπέρι.

Τὸν βίον σὲ κελλιὰ
τὸν λέγουν ἀνετώτερον,
καὶ λίπος ἡ κοιλία
κερδίζει περισσότερον.

Τὴν ἄς περὶ τῆς γὰρ τῶν
εἰς ὕψος δυσανάβατον,
κι' ἄς κλαῖουν ἐν ψαλμοῖς
πόνον ἀπαρηγόρητον
σὲ βάθος δυσθεώρητον
κι' ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.